

Σάμιουελ Μπέκετ

Πήγαινε κι Έλα

μετάφραση: Σωτήρη Κακίση

για τον John Calder

Στό κέντρο, δίπλα-δίπλα, κοιτώντας τήν αίθουσα, καθισμένες πολύ ύσια, μέ τά χέρια ενωμένα πάνω στά γόνατα, ή Φλό, ή Βί και ή Ρού.

Σιωπή.

Βί.— Ρού.

Ρού.— Ναί.

Βί.— Φλό.

Φλό.— Ναί.

Βί.— Πότε ήτανε, τήν τελευταία φορά, έμεις οί τρεις μαζί;

Ρού.— Μή μιλάμε.

Σιωπή.

‘ Η Βί βγαίνει στά δεξιά.

Σιωπή.

Φλό.— Ρού.

Ρού.— Ναί.

Φλό.— ‘ Η Βί, τί εντύπωση σου δίνει;

Ρού.— ‘ Όπως πάντα — σχεδόν τήν ίδια. (‘ Η Φλό παίρνει τή θέση τής Βί στό κέντρο, ψιθυρίζει στ’ αυτί τής Ρού.) ‘ Αλίμονο! (Κοιτάζονται. ‘ Η Φλό βάζει τό δάχτυλό της μπροστά στό στόμα.) Δέν ξέρει;

Φλό.— ‘ Ας κάνει ό Θεός νά μήν!

Μπαίνει ή Βί. ‘ Η Φλό και ή Ρού ξαναγουρίζουν μπροστά, ξαναπαίρνουν τήν πρώτη στάση.

‘ Η Βί κάθεται στη θέση τής Φλό.

Σιωπή.

Φλό.— ‘ Έτσι, έμεις οί τρεις, μόνο, σάν κάποτε, στίς καλόγριες, στην αϋλή, καθισμένες δίπλα-δίπλα.

Ρού.— Πάνω στην κού-

Βί.— Σσσσ!

Σιωπή.

‘ Η Φλό βγαίνει στ’ άριστερά.

Σιωπή.

Ρού.— Βί.

Βί.— Ναί.

Ρού.— Τή Φλό, πώς τή βρίσκεις;

Βί.— Παρόμοια — περίπου (‘ Η Ρού παίρνει τή θέση τής Φλό στό κέντρο, ψιθυρίζει στ’ αυτί τής Βί.) Συφορά! (Κοιτάζονται. ‘ Η Ρού βάζει τό δάχτυλό της μπροστά στό στόμα.) Δέν τής τό χουνε πει;

Ρού.— ‘ Ο Θεός είναι μεγάλος.

Μπαίνει ή Φλό. ‘ Η Ρού και ή Βί ξαναγουρίζουν μπροστά, ξαναπαίρνουν τήν πρώτη στάση. ‘ Η Φλό κάθεται στη θέση τής Ρού.

Σιωπή.

Ρού.— ‘ Έμεις δίνοντας τό χέρι — μ’ αυτό τόν τρόπο τό δικό μας.

Φλό.— ‘ Ονειροπολώντας — από αγάπη.

Σιωπή.

Ἡ Ροὺ βγαίνει στά δεξιὰ.

Σιωπή.

Βί.— Φλό.

Φλό.— *Ναί.*

Βί.— *Τῆ Ροῦ, τὴν εἶδες;*

Φλό.— *Εἶναι σκοτεινά. (Ἡ Βί παίρνει τὴ θέση τῆς Ροῦ στό κέντρο, ψιθυρίζει στ' αὐτὴ τῆς Φλό.) Δράμα! (Κοιτάζονται. Ἡ Βί βάζει τὸ δάχτυλό της μπροστά στό στόμα.) Δέν τό καταλαβαίνει.*

Βί.— *Θεός φυλάξοι!*

Μπαίνει ἡ Ροῦ. Ἡ Βί καί ἡ Φλό ξαναγυρίζουν μπροστά, ξαναπαίρνουν τὴν πρώτη στάση. Ἡ Ροὺ κάθεται στή θέση τῆς Βί.

Σιωπή.

Βί.— *Δέ μπορούμε νά μιλήσουμε γιὰ τόν παλιό καιρό; (Σιωπή.) Γι' αὐτόν ποῦ ῥθε μετά; (Σιωπή.) Ἄν δίναμε τὸ χέρι — μ' αὐτόν τόν τρόπο τὸ δικό μας;*

Μέσα σέ μιὰ στιγμή ἐνώνουν τὰ χέρια τους ἔτσι: τὸ δεξί τῆς Βί μέ τὸ δεξί τῆς Ροῦ πάνω στά γόνατα τῆς Ροῦ, τ' ἀριστερό τῆς Βί μέ τ' ἀριστερό τῆς Φλό πάνω στά γόνατα τῆς Φλό, τὸ δεξί τῆς Φλό μέ τ' ἀριστερό τῆς Ροῦ πάνω στά γόνατα τῆς Βί, τὰ μπράτσα τῆς Βί ἀκουμπώντας πάνω στ' ἀριστερό μπράτσο τῆς Ροῦ καί τὸ δεξί μπράτσο τῆς Φλό.

Σιωπή.

Φλό.— *Ροῦ. (Σιωπή.) Βί. (Σιωπή.) Νιώθω τὰ δαχτυλίδια.*

Σιωπή.

Αὐλαία

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΔΟΧΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

1	Φλό	Βί	Ροῦ
	Φλό		Ροῦ
2		Φλό	Ροῦ
	Βί	Φλό	Ροῦ
3			
	Βί		Ροῦ
4	Βί	Ροῦ	
	Βί	Ροῦ	Φλό
5			
	Βί		Φλό
6		Βί	Φλό
7	Ροῦ	Βί	Φλό

ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ἀδύνατος, μόνο ἀπό πάνω καί συγκεντρωμένος στό κάτω. Ἡ ὑπόλοιπη σκηνή στό σκοτάδι.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Παλτά πολὺ μακριά, κουμπωμένα μέχρι τὸ λαιμό, μῶβ σκούρο (Ροῦ), κόκκινο σκούρο (Βί), κίτρινο σκούρο (Φλό). Καπέλα σκούρα ὁτιδήποτε μέ μπόρ ἄρκετὰ πλατιά ὥστε τὰ πρόσωπα νά ῥναι στή σκιά. Οἱ τρεῖς φυσιογνομίες ὄσο τὸ δυνατό περισσότερο νά μοιάζουν, ξεχωρίζοντας μόνο ἀπ' τὸ χρῶμα. Παπούτσια ἐλαφρά, σόλες καουτσούκ. Τὰ χέρια νά γίνουν μέ τὸ μακιγιάζ ὄσο τὸ δυνατό πιὸ εὐδιάκριτα. Νά μὴ φαίνονται τὰ δαχτυλίδια.

ΚΑΘΙΣΜΑ

Είδος πάγκου· στενός χωρίς ράχη, τόσο μακρύς ἴσα-ἴσα νά μποροῦν νά χωρᾶνε οἱ τρεῖς γυναῖκες σχεδόν ἀκουμπισμένες μεταξύ τους. "Ὅσο τό δυνατό λιγότερο εὐδιάκριτος. "Ὡστε νά ἀναρωτιέται κανένας πάνω σέ τί κάθονται.

ΕΞΟΔΟΙ

Δέ φαίνονται τά πρόσωπα νά μπαίνουν στά παρασκήνια. Πρέπει νά ἐξαφανίζονται μέσ στό σκοτάδι μέ μερικά βήματα βγαίνοντας ἀπ' τή φωτισμένη ζώνη καί πάλι, δταν ξαναεμφανίζονται, νά βρίσκονται κιόλας πολύ κοντά στό κάθισμα. "Εξοδοί καί εἰσοδοί ξαφνικές καί ἀνάλαφρες, χωρίς ἤχο βημάτων.

ΦΩΝΕΣ

Στό ὄριο τῆς ἀκουστικότητας. "Αχρωμάτιστες ἐκτός ἀπ' τήν ἀναφώνηση μετά τό ψιθύρισμα στήν ἐκμυστήρευση καί τίς δύο ἐπόμενες φράσεις.

ἀπ' τό ΚΩΜΩΔΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ (1965)

